

РАДИО

Ехъ, че е на село
радио запъло!

Отъ зори до вечеръ
то ни свири вече,
пъе и приказва,
приказки разказва.

Врътнешъ колелцето —
екне ни селцето!

Добруджа ликува —
въ село чакъ се чува!

Где каквото става —
всичко съобщава!

Дѣдо ми се гуши,
радиото слуша,
слуша и се мае, —
що е туй — не знае!

Тази проклетия —
лъскава кутия,
не седи на мира,
вѣчно пъе, свири!

Асенъ Босевъ

ВЪРНИЯТЪ ДРУГАРЪ

Бѣше хубавъ есененъ день. Следъ обѣдъ голѣма група деца играеха на поляната край селото. На залѣзъ слънце стариятъ ловецъ дѣдо Нейко се връщаше отъ ловъ, придруженъ отъ вѣрното си куче Балканъ. Като наближи децата, дѣдо Нейко видѣ какъ две-три отъ тѣхъ измжчваха едно малко кученце, което жално квичеше въ ржцетѣ имъ. Ловецътъ се отправи нататъкъ. Децата го забелязаха и се затекоха къмъ него. Като стигна до ония, които дърпаха, блѣскаха и подхвърляха малкото кученце, той извика:

— Какво правите, вие деца? Защо измжчвате бедното животно? Чие е това кученце?

— Не знаемъ. Нѣкой го е хвърлилъ, — отговориha децата.

— А че . . . ако нѣкой го е хвърлилъ, вие пъкъ трѣбва да го измжчвате ли? Ехъ деца, деца, много сте жестоки! Нали знаете, колко полезно животно е кучето? Какъвъ вѣренъ другаръ на човѣкъ е то? Я седнете да ви разкажа една приказница за кучето.

Всички деца заскачаха отъ радостъ и бързо насѣдаха около дѣда Нейка. Като се умълчаха, той започна:

— Едно време единъ търговецъ възседналъ коня си и тръгналъ по селата да събира вземанията си. Вървѣло следъ него и кучето му. Търговецътъ събралъ много пари, сложилъ ги въ една торба, завързалъ я за седлото и потеглилъ за града си. Пътътъ му водилъ презъ една гора. Като се боялъ отъ разбойници, той приготвилъ пищова и подкаралъ по-бързо коня си. При това бързо каране връвътъ на торбата се претъркала и тя паднала на земята.

Търговецътъ не усѣтилъ това и продължилъ да кара все по-силно. Кучето, като разбрало, че господарътъ му не забелязалъ падането на торбата, опитало се да я вземе съ устата си, но не